

Українська Греко-Католицька Церква

ВІСНИК ПАРОХІЇ

Храму Преображення ГНІХ м. Львова

“Щоб усі були одно...” Ів. 17 (21)

Число 3(247)

виходить з 1998 року

травень 2010 Р. Б.

22 травня - Троїцька Поминальна Субота
23 травня - Зіслання Святого Духа
24 травня - Пресвятої Трійці

ДАРИ СВЯТОГО ДУХА

« Кажу вам, однак, правду: краще для вас, щоб Я відійшов. Бо коли не відійду, то Утішитель до вас не зійде. Якщо ж відійду, - то пришлю Його до вас. І коли прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд» (Ів. 16,7-8) – слова-відповідь Спасителя нашого Ісуса Христа на розпачливий стан апостолів, які, втішившись Христовим Воскресінням, змушені знову пережити розлуку з улюбленим Учителем. Пережиту радість від спілкування із Воскреслим треба тепер змінити на очікування нового Утішителя, для приходу Якого Учитель їх так довго готував: утверджував у вірі, навчав Божого Слова, зобов'язував до наслідування Його життя, звільняв від страху і утверджував у острасі Божому.

Цю правду, якою стверджував їх Спаситель, вони вже не раз чули. Пам'ятали, що казав їм: «Я не кину вас сиротами, - Я прибуду до вас. Ще недовго, і вже світ Мене не побачить, але ви Мене бачити будете, бо Я живу – і ви будете жити... Я відходжу, і вернуся до вас» (Ів.14,18-19,28). Жили думкою, що це про щось досить далеке, і по дитячому вдовольнялися живою видимою

присутністю Христа. То питали Христа куди йде, то просили показати їм Отця, то бажали собі слави і хотіли сидіти праворуч і ліворуч у Христовій славі – і так насолоджувалися цим життям, що на слова про покору і випробовування, про жертву і терпіння майже не звертали увагу. Дивувалися словам Істини, несли її до народу, та самі до кінця ще не збагнули, що приблизилася пророка пора, про яку говорив Єзекіль: « І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро... І Духа Свого дам Я до вашого нутра, і зроблю Я те, що уставами Моїми будете ходити, а постанови Мої будете стерігти та виконувати» (Єз. 36,26-27).

«Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести. А коли прийде Він, той Дух правди, він вас попроведить до цілої правди...»(Ів. 16,12-13) – потішив своїх учнів Спаситель. Дав їм надію, що їхнє діло, яке їм поручив, лише згодом відкриється у повному обсязі, і вони будуть свідками Слова Божого і звіщатимуть як волю Божу чинити, щоб мати вічне життя. «Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я говорив вам» (Ів.14,26) – цими словами наповнив Ісус очікуванням своїх учнів, щоб остаточно збагнули місію покладену Господом на їхні плечі. «Іван бо водою хрестив, - ви ж охрещені будете Духом Святим...Приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі»(Дії1,5-6).

Ось і настала довгоочікувана хвилина. Як завжди, у день молитви, а був празник П'ятидесятниці, апостоли, вкупі зібрані у світлиці, творили молитву прослави Божого Імені. «Нагло зчинився шум з неба, ніби буря раптова зірвалася, і переповнила весь той дім де сиділи вони. І з'явилися їм язики поділені, немовби огненні, та й на кожному з них по одному сів. Усі ж вони сповнились Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав»(Дії 2,2-4) – так відбулася довгождана хвилина зішестя пророкованого Христом Утішителя. Так збулися і слова Івана Хрестителя: «Він вас хреститиме Духом Святим й вогнем» (Мт. 3,11). А за таким хрещенням відбулася глибока переміна у свідомості самих апостолів, та й усіх, що були з ними зібрані.

Вчорашні апостоли, що трепетали перед люттю юдеїв, що старалися оминати їхні нападки, враз відчули в собі надзвичайну силу і відвагу, певність і переконання нести до людського вуха Христову правду, остаточно перемогли страх і вийшли з проповіддю до народу. Вчорашні раби, сковані страхом гріхопадіння, відчули справжню свободу, ту, якою наділив людину Господь від початку створення людини, сповнені найвищого дару від Господа, поспішили відкрити людям правду – Син Божий прийшов на землю, щоб ми мали життя вічне. Сповнені Божої Премудрості, вияснюють їм, що вічне життя – це те, щоб пізнали Правдивого Бога - Творця, та Ісуса Христа, що Його послав Отець (Ів. 17,3). Щоб у Христі і Його науці пізнали правдиву дорогу, що веде до Отчого дому – Царства Божого.

Звідки зачерпнули такої відваги учні Христові, і за що удостоїлися такої честі – бути свідками Божої слави? Своїм очікуванням нового Утішителя, життям в ім'я вічного буття, довір'ям до Слова Божого, спрагою перемоги над злом і спокусами світу, вони відкрилися на дію Святого Духа, і, сповнені сили Божої, життя своє посвятили на прославу Бога у серцях людей. Своїм переконанням і відвагою прийняли Божественну Премудрість, і стали вмістилищем і носіями Божої благодаті, свідками Божої любові. Як носії обітниць Отця, зодягнені силою з висоти (Лк. 24,49) апостоли, а, відтак, їхні учні, а, відтак, учні їхніх учнів, аж по сьогодні проповідують Дорогу і Правду і Життя, запевнюючи, що до Отця ніхто не приходить, якщо не через Христа.

* * *

«Сповни це дитя сили Святого Духа Твого на з'єднання з Христом Твоїм, щоб не було більше дитиною тіла, але дитиною Твого царства» - як спадкоємцям апостольської благодаті, читається така молитва при хрещенні нового члена Христової Церкви. Людина, що перемогла своє «я», і прийняла слова святого письма – живу вже не я, а Христос проживає в мені, - за основу свого існування, стала вмістилищем Святого Духа. До неї промовляє апостол Павло: «Хіба ж не знаєте, що ваше тіло – храм Святого Духа, який живе у вас? Його ви маєте від Бога, тож уже не належите до себе самих» (1Кор. 6,19).

Хто ж Він той Дух Святий, де перебуває і як впізнати Його присутність?

«Ідіть і навчіть всі народи. Християчи їх в Ім'я Отця, і Сина і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповідав» (Мт. 28,19-20) – у цьому слові Божому криється суть Пресвятої Трійці, яку сповідуємо вченням Христової Церкви. Відмінний за своєю діяльністю і походженням – Дух святий, як третя особа Божа, рівний Отцеві і Синові, є правдивим Богом. Про це наголошує апостол Петро, коли звертається до Ананії: «Ананіє, чому то сатана наповнив твоє серце, щоб обманути Святого Духа... ти обманув не людей, а Бога» (Дії 5, 3-4). Він життєдайний, про що свідчить вочленення Божого Слова (Лк.1,35); Джерело правдивої радості (Лк.1,41); набирає видимого знаку для кращого контакту із своїм творінням (Лк. 3,22). Та найкраще виражена Його природа словами пророка Ісаї: «І спочине на Нім Дух Господній, - дух мудрості і розуму, дух ради і кріпості, дух знання і остраху Господнього» (Іс. 11,2). Ті, що прагнуть Святого Духа свідомі, що зі сторони Господа нашого Ісуса Христа все зроблено для такого співжиття, бо: «З'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей, і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливістей, жили помірковано та праведно, і побожно в теперішнім віці...»(Тит.2, 11-12). Усією душею вони відкриті на Божу благодать, приймаючи її на зразок перших християн, перебуваючи: «В науці апостольській, та в спільноті братерській, в ламанні хліба, та в молитвах».(Дії 2,42).

Ось чому у тайні Миропомазання, прикликаючи Благодать святого Духа, просимо, щоб новопросвіченій людині подалась Божественна сила на перемогу і знищення всіх супротивних диявольських підступів і нападів, що надходять чи то від світу, чи від тіла, щоб пришествям святого Духа людина ця стала хороброю, твердою, непохитною у вірі, надії і любові, щоб зростала у всіх чеснотах, щоб дозріла в людину досконалу. Хто згодився на такі умови нашого Спасителя, постійно

оживляється словами апостола Павла і добре береже передання за допомогою Святого Духа, який живе в нас (1Тим. 1,14).

Так хочеться бути веденими Духом Святим лабіринтами сьогодення і бути захищеними від різного роду упадків. А ще більше хочеться впізнати наскільки ми близькі до взаємин з Утішителем. Та щоб не блукали в догадках, апостол Павло і тут поспішає нам на зустріч із словом правди: «А плід Духа: любов, радість, мир, довго терпеливість, лагідність, доброта, вірність, тихість, здержливість» (Гал. 5,22-23). Якщо наше життя прикрашене такими духовними плодами, то Дух Божий веде нас.

* * *

Щоб вповні ми змогли оцінити потребу дії Духа Святого на духа людини, прислухаймося до слів євангелістів: «Коли хто слово... скаже проти святого Духа, - не проститься того йому ані в цій віці, ані в майбутнім!» (Мт.12,32). «Хто богозневажить Духа Святого, - повіки йому не відпуститься, але гріхові вічному він підпадає» (Мр. 3,29). Дуже серйозна заувага, до якої нам варто прислухатися, а, відтак, визначитися зі своїм відношенням до Утішителя. *(Продовження у наступному числі)*

Парох

НОВИНИ

Згідно з наказом № 273 Вищої атестаційної комісії України (від 15 травня 2010 року) богослов'я було внесене до переліку спеціальностей, за якими проводиться захист дисертацій на здобуття наукових ступенів кандидата наук і доктора наук, присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань. «Богослов'я» як наукову спеціальність зарахували до галузі науки «Філософські науки».

За словами проректора УКУ д-ра Тараса Добко, таке рішення уможливило відкриття в українських університетах аспірантури та докторантури зі спеціальності «Богослов'я», створення повноцінного циклу освітньої та наукової богословської підготовки в Україні. Учені ж, які наукові ступені з богослов'я здобули за кордоном, отримують законну можливість для нострифікації їхніх наукових ступенів за спеціальністю «Богослов'я» в Україні.

«Своєю щоденною працею, участю в робочих групах з розробки державних стандартів богословської освіти, з підготовки інших матеріалів на замовлення державних органів управління освітою Український Католицький Університет, наші викладачі та студенти богослов'я внесли левову частку в процес визнання богослов'я в Україні. Цьому передували тривала праця зі студентами та викладачами, нагромадження досвіду, а також кадрових, навчально-методичних, бібліотечних, матеріально-технічних ресурсів», — зазначив проректор УКУ.

Як інформує прес-служба УКУ, він також наголосив, що визнання богослов'я науковою дисципліною «важко уявити без активної солідарності дуже багатьох людей в Україні та за її межами — керівників вищих навчальних закладів та їхніх факультетів, провідних інтелектуалів, державних службовців».

«Ця дійова солідарність і небайдужість є найкращою запорукою повноформатного й незворотного повернення богослов'я та богословів у публічне життя української освіти і науки», — додав Тарас Добко.

* * * * *

У Львові відбудеться мистецько-просвітницька акція «Діти за життя»

У Львові, 30 травня, відбудеться мистецько-просвітницька акція «Діти за життя», присвячена Міжнародному Дневі захисту дітей (1 червня). О 15-00 на площі перед пам'ятником Тарасу Шевченку розпочнеться мистецько-просвітницька програма за участю дітей, о 18-00 – Молебень до Богородиці і продовження мистецько-просвітницької програми за участю молоді та музичних гуртів. О 21.00 – перегляд фільмів. Організатори акції: ЛОГО Товариство «Рух за життя», Інститут Родини УКУ, парохія Різдва Пресвятої Богородиці УГКЦ, учні СШ №90 та ЦДЮТ Сихівського району міста Львова.

Подібні акції пройдуть у цей день в Києві, Луцьку, Рівному, Тернополі, а 1 червня – в Мукачеві.

ЄВХАРИСТІЯ – ТАІНА ЦЕРКВИ

Перед Своєю смертю наш Божественний Спаситель Ісус Христос залишив людству неоціненний скарб – Святу Тайну Євхаристії. Це Таїнство є центральним у богослужбовому циклі. Для багатьох християн Євхаристія, так і залишається просто таїнством, з якого вони дуже рідко користають. Слова Ісуса Христа: “Якщо не споживатимете тіло Чоловічого Сина й не питимете його кров, не матимете життя в собі” (Йо. 6, 53), для них стали неактуальними і далекою, незреалізованою реальністю. Це є наслідком зміни у сприйнятті Святої Тайни Євхаристії і самого Ї значення, що й відбивається на житті християн.

З Діянь апостолів ми довідуємось, що апостоли після зіслання Святого Духа “пильно і однодушно перебували на молитві разом з жінками і Марією, матір’ю Ісуса”. (Ді. 1, 14), а також перші громади, які повставали через проповідь апостолів “постійно перебували в апостольській науці та спільності, на ламанні хліба, молитвах” (Ді. 2, 42). Перебувати в церкві після П’ятдесятниці було рівноцінне тому, що кожний християнин брав участь у Євхаристії. Не було відмежування між перебуванням у Церкві під час Літургії та участю в Євхаристії, так як ми спостерігаємо нині. Християнин, котрий

приходив на Літургію приймав Євхаристію, він був свідомий того, що Христос дав нам Євхаристію, щоб людина уподібнювалася на Христа. Актуальність слів апостола Павла для ранньої Церкви: “Як, отже, ви прийняли Господа Ісуса Христа, так у ньому перебувайте” (Кол. 2, 6) підкреслює той факт, що хто без причини в ранній Церкві не брав участі в Євхаристії – підлягав виключенню, оскільки сам себе відділяв від Церкви. До IV ст. не знаходимо згадки про те, щоб хтось із учасників євхаристійного зібрання себе виключав із нього не приймаючи Євхаристії. Таким чином, на Євхаристії не було присутніх, як це спостерігаємо у наш час, а були усі учасники.

Розуміння Церкви в перших християн випливало з Євхаристійного Таїнства. Саме там, де звершується Євхаристія, там і є Церква і де є Церква, там є зібрання задля Євхаристії (пор.: 1 Кор. 11, 18) “коли сходитеся разом на збори [як Церква]”. Ця єдність перестала бути очевидною для сучасної церковної свідомості. У богослов’ї, яке прийнято називати “шкільним” зовсім не згадується про зв’язок Збору Євхаристії і Церкви. Церква для “шкільного” богослов’я є ієрархія і вірні, а Євхаристія визначається і розглядається як одне з Таїнств. У цій схоластичній догматиці просто ігнорується церковний сенс Євхаристії! Літургічне пошанування стало чимось індивідуальним. Хоча ми не йдемо до Церкви, щоб індивідуально молитися, а щоб “згуртуватися в Церкву” (пор. 1 Кор. 11, 18). У Євхаристії молитва, віра, надія, любов перестають бути моїми, а стають нашими. Усі стосунки з Богом стають зв’язком Бога з його народом. Моя спільність з Христом у Євхаристії переображується і стає єдністю з Христом. Сучасна практика Причастя підпорядкована “духовним потребам” окремих вірних. Ніхто не сприймає її в душі самої євхаристійної молитви “... а нас усіх, що від одного хліба і чаші причащаємося, з’єднай одно з одним на причастя єдиного Духа Святого...”. Рання Церква твердо знала, що “закон віри” (lex credendi) є “законом молитви” (lex orandi) і вони невіддільні один від одного, тобто як я вірю, так і молюся і навпаки наскільки моя молитва з’єднана з Богом, настільки сильна моя віра. Святий Іринеї Ліонський каже: “Вчення наше згідне з Євхаристією, Євхаристія підтверджує вчення” (“Проти ересей”)...

До храму не йдемо для індивідуальної молитви, але щоб зібратися в Церкву і бути тими, ким стали в день хрещення – членами Тіла Христового! Це пригадують нам вступні молитви, які мовить священник перед Літургією. Вони дають нам правдиве розуміння християнина, котрий завжди керується Святим Духом (молитва “Царю Небесний”). Молитва “Святий Боже...” скеровує наш погляд на Єдино Святого Бога, від Котрого походить всяка святість. Лише у причастності з Богом людина може бути святою. Зустрівшись з Богом і Його святістю людина відкриває свою грішність. І чудо церковного Збору полягає в тому, що він – не “сума” грішних і недостойних людей, з яких воно складається, а Тіло Христове – Церква святих. Святість Церкви не є нашою святістю, а Христовою, який самого себе видав на смерть, аби її освятити (пор. Еф. 5, 25-27). Молитви перед іконами пригадують нам, куди ми прийшли і перед

ким ми перебуваємо, адже ікона є присутністю Христа.

Часто кажемо, що вступаємо в Церкву, щоб від неї отримати допомогу, благодатну силу, розраду, але забуваємо, що ми і є Церква, що ми становимо її, що Христос перебуває у Своїх членах і що Церква не поза нами, не над нами, а ми у Христі і Христос у нас. Суть Літургії порушує сучасне “індивідуальне” входження у храм в будь-який момент богослужіння. Ніби зберігаючи, таким чином свою “індивідуальність” і “свободу”, людина не бере, фактично, участі в таїнстві Збору вірних.

У Тайні Євхаристії священник – сам Христос, а Збір вірних – Тіло Його. Тому й одягання священника, навіть якщо в наші дні воно відбувається до Літургії, пов’язане зі Збором вірних, бо воно є образом, іконою єдності Христа і церкви, нерозривної єдності багатьох, які становлять одне. Білий одяг (стихар), який кожен із нас отримав при хрещенні – це одяг усіх хрещених, одяг самої Церкви. Одягаючи його, священник показує єдність Збору вірних, що неначе об’єднує всіх нас у собі. Епітрахиль – це образ прийняття Спасителем нашої природи для спасіння і обожествлення, знак того, що це священство Самого Христа. І також нарукавники на руки священника – уже не його руки, а Христові. Пояс – завжди знак послуху, готовності до служіння, певне відображення подорожі. Фелон – це слава Церкви як нового творіння, це радість, правда і краса нового життя, прообраз Царства Божого і Царя, котрий навіки “воцарився і у красу зодягнувся”. Якщо умова початку Євхаристійного священнодійства – Збір у Церкві, то умова його завершення – сходження Церкви на небо, в Царство Христове. Тому теперішній Чин Літургії починається із торжественного благословення Царства.

о. Петро Павлишин

Розклад Богослужінь

22.05.2010

8³⁰
18⁰⁰

- **Троїцька задушна субота**

Соборна Божественна літургія за від віку спочилих у правовір’ї.
Всеношне богослужіння.

23.05.2010

7⁰⁰
9⁰⁰
11⁰⁰
13⁰⁰

П’ятидесятниця. Зіслання Святого Духа.

Святкові Божественні літургії.

Вечірня з коліноприклонними молитвами.

24.05.2010

7⁰⁰
9⁰⁰
11⁰⁰
18⁰⁰

Пресвятої Трійці.

Святкові Божественні літургії

Молебень до Пресвятої Богородиці.

До уваги парохіян

3 23 ТРАВНЯ - тижнева загальниця з нагоди великого свята Зіслання Святого Духа.
(дозволяється їсти м’ясні і молочні страви у всі дні тижня).

3 31 ТРАВНЯ - початок **Петрового посту** (*Петрівка*).

18⁴⁵ - У цей день завершуємо майські богослужіння до Пресвятої Богородиці.

3 ЧЕРВНЯ - свято **Пресвятої Євхаристії**.

За зарядженням Львівського собору святкуємо це свято у нашій парохії у найближчу неділю, тобто:
6 - го червня, по закінченні великої Божественної літургії о 13⁰⁰ – Хресний хід .

УВАГА!

31 травня о 19³⁰ в храмі відбудуться

ПАРОХІЯЛЬНІ ЗБОРИ

Чекаємо Ваших зауваг і пропозицій щодо подальшого душпастирського життя парохії – найкраще у вигляді нотаток, з підписом парохіянина. Бажаємо Вашої присутності на зборах. **Парох**

ПРО ТРАДИЦІЮ ТРАВНЕВИХ БОГОСЛУЖІНЬ В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

Мабуть, для кожного католика природним є те, що з першого дня останнього весняного місяця в церквах починаються богослужіння, присвячені Діві Марії. Храми наповнюються ні з чим не порівнянним запахом фіміаму і красивими відозвами старовинної молитви.

Але так було далеко не завжди. Традиція проведення "травневих богослужінь" поширилася в Європі лише в XIX столітті, а вперше виникла в кармелітському монастирі у Ферраре. Тоді монастирська служба складалася з розважань, молитов, гармонійного співу і закінчувалася урочистим благословенням Святими Дарами. Нині, як ми знаємо, все виглядає дещо простіше.

Деякі вважають, що шанування Діві Марії виникло лише в середні віки, а до цього не було жодних молитовних відозв, звернених до Неї, і взагалі перші християни відносилися до Матері Спасителя досить стримано. Прибічників цієї теорії доведеться розчарувати. Особливе місце Богородиці в справі нашого спасіння відводилося завжди. Вже в перші століття з'явилися молитви і співи на Її честь. В апокрифічних Євангеліях багато говориться про життя Марії, про Її дитинство і навіть про Її місіонерську діяльність. Ці благочестиві легенди навіть називають імена батьків Пресвятої Діві. Протоєвангеліє Якова розповідає про благочестиву пару, Йоакима і Анну, що нібито прожила довгі роки, але так і не мала дітей, що в ті часи вважалося покаранням за гріхи. За переказами, у Йоакима одного дня навіть не прийняли жертву в храмі, вказавши на те, що в людини, якій Бог не дав дітей, Він не прийме і жертву. Засмучений Йоаким віддалився в пустинне місце і там просив Господа про дарування йому дитини. Бог послухав молитву, і незабаром Анна народила йому доньку. З того ж Протоєвангелія ми дізнаємося, що Пресвята Діва виховувалася при храмі, що буквально за кілька днів до Благовіщення вона була вибрана первосвящениками, щоб ткати завісу для святині - саме ту, яка розірвалася в день смерті Христової. Це ж джерело пропонує свою версію Благовіщення. Ніби вперше Марія почула голос ангела, знаходячись біля криниці, але злякалася і втекла. Лише вдруге, коли ангел увійшов до Її будинку, вона відповіла на звернені до Неї слова. Згодом, в середні віки, богослови роздумували над тим, чим же займалася Свята Діва у момент Благовіщення: чи ткала Вона чи читала Біблію; якщо читала, то на якому місці була розкрита книга. Про це багато писав св. Бернард Клервоський. Він стверджував, що Марія читала пророцтво Ісаї: " Ось дівиця зачала, і породить сина і дасть йому ім'я Еммануїл" (Іс. 7,14). Якщо ж книга була закрита, то тут слід бачити вказівку на інші слова Ісаї: " Видіння про це все для вас, немов слова, що в книзі під печаттю" (Іс. 29,11).

Багато джерел оповідають про те, що Богородиця після П'ятидесятниці відвідувала різні країни, проповідуючи Євангеліє. Але, на жаль, історичних підтверджень цьому немає. Як би то не було, Діва Марія завжди шанувалася Церквою і була люблена її чадами. Саме ця любов послужила прийняттю в IV столітті на Нікейському соборі догмату про Її Богоматеринство, а також стала джерелом для створення багаточисельних молитов, звернених до Матері нашого Господа.

Втім, давайте звернемо свою увагу на невід'ємну деталь "травневих богослужінь" - літанію Пресвятої Богородиці.

Колись літанією називалися прохальні процесії, прохальні молитви, що здійснюються на чолі з єпископом, чи священником. Найстародавніша з нині існуючих літаній звернена до всіх святих. В антиохійському і єрусалимському обряді вона використовувалася вже в IV столітті, а в римських літургійних книгах вона з'явилася в VII столітті. Літанія, чи за східною традицією молебень Пресвятої Богородиці з'явилася пізніше - в XIII столітті. Вона має кілька версій, серед яких найбільш популярна, - "лоретанська". Її затвердив папа Сикст V в 1587 році. Названа вона на честь містечка Лоретто, якому зобов'язана своєю появою. Згідно з благочестивою легендою саме в це італійське місто ангели в 1219 році перенесли з Назарету дім Святої Діві, рятуючи його від варварів мусульман.

м. Львів, 79008
вул. Краківська, 21
тел. (0322)272 10 53

Дякуємо за увагу до Вісника.
Нехай благословить Господь
тих, хто долучився до його випуску.

e-mail: preobraz@is.lviv.ua
www.is.lviv.ua/~preobraz